

## Prosedyreoppgave

Lars Holm var en 45 år gammel mann som hadde drevet med alpinkjøring så lenge han kunne huske. I senere tid hadde han gjort hobbyen sin om til virke, og utdannet seg til å bli sertifisert Norsk Tindevegleder (NORTIND). Som tindevegleder arbeidet han med å føre turgåere på fjelltopper i krevende terreng. Han hadde spesialisert seg på toppturveiledning på ski.

Lars hadde guidet turister rundt omkring på landets fjelltopper hele vinteren. Denne frihelgen i mars hadde han gledet seg til å kjøre på ski sammen med noen kolleger. De hadde allerede i slutten av november, i sin iver over at en ny skisesong var på gang, booket en felles tur til Brattveggen, som var kjent for sine bratte fjellsider og muligheter for off-piste kjøring.

De siste ukene hadde det lavet ned store mengder snø og kjøreforholdene var upåklagelige. Været så også ut til å bli svært bra - det var meldt litt vind, men sol hele helgen. Alt lå til rette for en uforglemmelig skihelg.

\*\*\*

Peder Ås var en 23 år gammel fjellentusiast som bodde i nærheten av Brattveggen. Han elsket å være ute i naturen, og hadde i lang tid forsøkt å få med seg kjæresten Marte Kirkerud på skitur for å kunne dele turgleden med henne. Hun var imidlertid engstelig for alt som innebar fart og mente det var livsfarlig å kjøre ned fjellsider på ski.

Til tross for sin skepsis hadde Marte sagt ja til å tilbringe dagen ute i finværet, såfremt de slapp å gå særlig langt. Peder planla derfor å ta den lokale skiheisen opp og kjøre ut i et område hvor han visste at det sjeldent kjørte folk, ettersom det var satt opp sperringer etter en uheldig ulykke året før. Det var imidlertid ikke farlig å kjøre i dette området såfremt man var aktsom, mente han. Her skulle han finne et sted der de kunne slå seg ned og slappe av et stykke unna løypetraseen. Han hadde fristet Marte med at de skulle nyte den strålende soldagen i tosomhet, med grilling og musikk i solveggen. I tillegg snek han med en rødvinssunk i sekken, som han skulle overraske henne med. Det måtte bli prikken over i-en, tenkte han.

Til Martes store engstelse måtte de krysse en tydelig hindring for å komme til området Peder hadde sett seg ut. Her stod det på et skilt: «*Kjøring forbi sperringene skjer på eget ansvar*». Peder betrygget henne med at han var veldig godt kjent i området, og at det slett ikke var farlig. De skulle jo tross alt bare kjøre et lite stykke og sette seg ned, det kom til å gå bra mente han. De kom seg omsider et godt stykke bort fra løypetraseen. Ned mot skoggrensa fant Peder et sted han mente var perfekt. Det var like under en skrent hvor han konkluderte med at de satt godt i le for vinden, og at de var langt nok unna løypene til at de slapp å forholde seg til dem som kjørte i og utenfor skianlegget.

De spilte musikk, grillet og nøt solen og tosomheten i mange timer. Den medbragte «styrkedrikken» smakte ekstra godt i slike omgivelser, og stemningen ble etter hvert svært så god. Marte klarte til og med å senke skuldrene litt og tenkte at dette med å være ute var jo slettes ikke så verst.

\*\*\*

Lars hadde kjørt noen turer, men følte ikke at Brattveggen levde opp til sitt rykte om å ha unike frikjøringsmuligheter. I heisen speidet han utover, og så en fjellside som så perfekt ut et stykke fra løypetraseen. Denne nedkjøringen måtte han komme seg til, tenkte han. Han ble imidlertid lang i maska da han så de tydelige avgrensningene ut mot traseen han planla å kjøre ned.

Lars vurderte en stund om han skulle trosse de oppsatte hindringene. Ingen av hans kollegaer turte å ta den risikoen, men selv valgte han likevel å klatre forbi sperringene. Han oppdaget til sin store glede at antakelsen hans stemte – han fikk en fjellside med urørt puddersnø helt for seg selv. Nå kunne de andre bare angre seg – en slik puddeopplevelse var noe man kunne gå en hel sesong å bare drømme om. Fjellsiden var imidlertid bratt, og Peder tenkte innimellom de perfekte telemarksvingene at det kanskje var her alpinanlegget hadde fått navnet sitt fra. Det ble dessuten nokså utfordrende ned mot skogen på grunn av det svært kupert terrenget.

Lars kjørte lenger og lenger bort fra skianlegget for hver runde. Han følte at han mestret det utfordrende terrenget, så skrudde derfor opp farten for å virkelig pushe egne grenser og få testet ut hvordan det ny-prepede utstyret presterter. Siden han hadde området helt for seg selv, kunne han virkelig gi på.

I det mest utfordrende partiet, omtrent ved tregrensen, kjente Lars likevel at han kjørte litt fortere enn han burde. I det han akkurat klarte å manøvrere seg unna et tre ble han blendet av sola og registrerte ikke at det var en skrent rett foran ham. Han stupte utfor skrenten, og til sin store forbauselse så han i luften at to personer satt der. Han registrerte i brøkdelen av et sekund at de begge smilte og lo, og at stemningen så ut til å være svært så god. I det som føltes som et endeløst svev forsøkte han å trekke til seg skiene, men farten var for stor og avstanden for liten. Han klarte ikke å unngå Peder, og de nyslipte stålkantene traff Peder like under skulderleddet. Det lød et nesten lydløst rasp gjennom luften, så den kun hang igjen i en skinnfille og litt av goretex-jakken. Peder besvimte momentant av de voldsomme smertene. Samtidig mistet han mobilen ned i snøen, som han hadde holdt i den nå avkappede hånden for å styre musikken. Mobilen falt i en bue ned i smeltevannet fra bålet som paret hadde tent, og ble ødelagt på grunn av vannskader.

Marte trodde ikke sine egne øyne. Hun ropte på Lars som lå fortumlet i en snøforn et steinkast nedenfor, for å få ham til å hjelpe. Han ble imidlertid så satt ut da det gikk opp for ham hva som hadde skjedd, at han ble fullstendig paralyisert og ute av stand til å handle. Marte, som allerede i utgangspunktet hadde vært engstelig for den, i hennes øyne, farefulle ekspedisjonen, fikk fullstendig sjokk over den groteske scenen og den avkuttete armen, men skjønte at hun måtte tilkalle hjelp. Hun fikk fisket frem sin egen mobil og stotret fram hvor de var, og luftambulansen kom raskt til stedet.

Ventetiden føltes som en evighet for Marte. Hun trosset alle sine instinkter, og på instruksjon fra ambulansepersonell løftet hun den avrevne armen til Peder og holdt den inntil det avrevne skulderleddet. Armen stod likevel ikke til å redde, og den måtte amputeres.

\*\*\*

Peder fremsatte erstatningskrav mot Lars Holm etter skadeserstatningsloven § 3-1 og § 4-1. Peder hadde alminnelig reiseforsikring, men det viste seg at dagsturen til Brattveggen ikke var å anse som en «reise» etter forsikringsvilkårene. Forsikringen dekket derfor ikke den oppståtte skaden.

Selv om Marte for så vidt hadde klart å opptre handlingskraftig umiddelbart etter skadehendelsen, sank det mer og mer inn hos henne hva hun faktisk hadde vært vitne til. Hun fikk ikke bildene av skien som nådeløst kuttet kjærestens arm tvert av rett foran øynene hennes ut av hodet. Det var som en skrekkefilm som konstant gikk på «repeat» i hodet hennes, og det gikk ikke lenge før hun mistet nattesøvnen. Hun ble, om mulig, enda mer engstelig enn før, og ble ganske raskt 100 % arbeidsufør. Ifølge legen ville det ta lang tid før hun igjen kunne begynne å jobbe. Som følge av dette mente Marte at hun måtte ha krav på erstatning for fremtidig ervervstap.

Lars var forferdelig lei seg for det som hadde skjedd, men kunne ikke se at han hadde opptrådt kritikkverdig på noen måte. Under enhver omstendighet mente han at det hadde vært en særs dårlig beslutning av Peder og Marte å sette seg ned like under en skrent der de var fullstendig usynlig ovenfra.

Tatt i betraktning det nærliggende skianlegget, mente han at de med dette selv hadde «bedt om» at noe slikt kunne skje. I tillegg måtte musikken ha hindret Peder og Marte fra å høre at han kom kjørende. Uten musikken ville de hørt ham, og da burde de ha flyttet seg i tide, mente han. Han synes dessuten at det var helt forkastelig med ungdommer som dro på fjellet for å drikke vin – fjellsidene var for skikjøring, ikke slike «usportslige» aktiviteter. På bakgrunn av disse forholdene mente han at en eventuell erstatning måtte reduseres som følge av deres medvirkning, jf. skadeserstatningsloven § 5-1.

Lars mente videre at både Peders skade, og i hvert fall Martes, lå langt utenfor de hensyn han kunne forventes å ta i betraktning når han kjørte på ski i en øde fjellside full av pudder.

Alle var enige om at skianlegget ikke kunne holdes erstatningsansvarlig. Erstatningssummen skal ikke vurderes.

Drøft de problemstillingene oppgaven reiser.

**Oppgaven er utformet av ELSAs hovedsamarbeidspartner Kluge Advokatfirma ved advokatfullmektig Ane Sæter og partner Thomas Rieber-Mohn.**